

Demode na mode

Gorila je na terenu!

Najpozitivnije, najsimpatičnije, usudit ću se reći najslabe TV-lice, doktor za Atlantidu, pisac SF priča, gitara iz *Fantoma* i još svašta-nešto, Krešimir Mišak, na rubu znanosti i direktno s ruba pameti govori o fantomima, gmazovima, subliminalnim porukama i sinkronicitetu... Ali ne mislim na zadnji album grupe Police, *Sincronicity*, nego na sve one krupne sitnice zbog kojih znate da ste ištekanji iz kaotične stvarnosti nekom neobjašnjivom harmonijom. A onda džezirate...

Razgovarala: **Stela Jelincić**

Fotografije: **Ognjen Maravić**

Mišak mi je bio idealan za trinaesti broj, prošli broj. Htjela sam razgovarati o trinaestici. O sretnom broju. Zovem *Na rubu znanosti*, a slušalica odgovori: "Mišak? Otišao je na put." Jebemti, pomislim, kasnim. Opet kasnim. Šta nisam ranije nazvala? Nerviram se. Jer nemam drugu ideju. Jer nisam organizirana. Jer kasnim. Jer živim bez plana be. I odem na kavu u *Pif*. Sjednem, naručim kavu, zazvoni mobilitel. Balenović. "Ma 'di si, doktore... Kaj radim? Evo, tražim čovjeka za intervju. I baš mi ti padneš s Marsa. Možeš danas? Sada? Ručak? Intervju?" "Sve može", kaže Balenović i nađemo se u *Pifu*. I tako, za trinaesti broj umjesto o trinaestici pričali smo o pipici. I bilo super!

I tek onako, usput rečeno, ovih dana glavom mi prolazi ona *fantomska pjesma*: "Sretan Božić svakomeeeeeeee. Sretan Božić svakome!" Čudna sinkronizacija. Jebenica usklađenje. Zaključim da sam ušteknuta u svemir i sve je baš kako bi trebalo biti.

– I sad ti mene pitaš kako ja radim emisije, a sama si odgovorila na svoje pitanje? – oduševljeno će Mišak kad mu ispričam slučaj s Balenovićem. – I kod mene je, eto, baš tako – raspriča se... Prije sam planirao temu i trošio na to nenormalne količine energije. A sad samo čekam da mi dođe. Zamislim gdje bi određena tema mogla biti i onda samo čekam. I čekam. I čekam. I odjednom sve se sklopi. Najočigledniji primjer bio je s Jeremyjem Narbyjem koji živi u Švicarskoj. Dugo je stajala njegova knjiga na mojoj polici, ima malo glup naziv pa mi se nije dalo čitat – *Porijeklo znanja i DNK kozmička zmija*. Užas. Na moru se uhvatim te knjige i pročitam je. Čovječe, najbolja knjiga koju sam pročitao. A frajer ni ne živi daleko, tu je u Švicarskoj, i naravno, pomislim kako bi bilo genijalno da dođe u emisiju. Kad za dan-dva nazove neki čovjek: "Dobar dan, ja sam prevoditelj jedne knjige..." Pitam: "Koje?" Frajer veli te i te... Ja velim: "Ma, daj! Genijalno, upravo sam je pročitao..." Na to će frajer: "Ma nije valjda? Evo, autor dolazi u Zagreb, pa jel' bi vi htjeli..." I bla-blablablaba. Dakle, kaj da ti pričam? To mi se stalno događa... A kad se samo sjetim svoje paranoje s početka emisije, pogotovo kad su mi rekli: "E, odsad ideš svaki tjedan." Ja velim: "Nemoguće. Nema tema! Nema toliko tema. Gotovo je. Sve iscrpljeno! Nema na svijetu više tema!" Ipak, dam si truda i obidem sve moguće antikvarijate, knjižnice, surfam do besvijesti internetom, ali uvijek zaključim: nema više nijedne jedine teme vrijedne pažnje. A opet, kad sad pogledam unazad, za mnom je već 170 tema. Kužiš? Jer shvatio sam, trik je zapravo u mijenjanju očista. Promijeniš perspektivu i sve se promijeni. Ne nađeš ti temu, nego ona nađe tebe. Sve što sam ikad planirao nikad se nije ostvarilo. To je zato jer mozak može planirati samo u skladu s onim informacijama koje ima, a informacije koje nema također postoje. I tako sam potpuno odustao od planiranja.

Sretan Božić svakomeeeeeeeeeeee!¹

– Ljudi se moraju opustiti – nastavlja Mišak. – Nemreš sve isplanirati. Žene imaju bolje razrađenu intuiciju, u to nema sumnje. Muški su više onako racionalni tipovi. Međutim, činjenica jest da život napravi prvi korak prema svakome. I sad, ti to možeš prihvatiti ili reći: neću, imam ja svoj koncept. A što ti je tvrdi koncept, imat ćeš više s njim nevolja... Taj koncept će ti biti razbijen prije ili kasnije i htio ti to ili ne. Ako se tvrdoglaviš da nećeš nešto što ti ide ususret, posljedice su bolne, a ako si i dalje ustrajan u tome, dobiješ onda neki rak ili nešto takvo i umreš. I to je to. Kužiš? Nema ti druge. Ili razbij koncept ili umri. Evo, na primjer, kako sam ja počeo raditi ovu emisiju. Još kao klinac volio sam SF, zanimao se za Atlantidu, za NLO... Ali taj moj interes nema apsolutno nikakve veze s tim zašto sam ja počeo raditi emisiju. Dogodio se naprosto niz slučajnosti, kako kažu oni koji vjeruju u slučajnosti, ili se dogodio sinkronicitet, kako kažu oni koji vjeruju u

1 Božićna pjesma

sinkronicitete. Priča je potpuno neobična i vezana je uz gospođu Burić, sada Valić, koju sam poznavao još iz faze *Fantoma*, tad sam imao 22, 23 godine... Uglavnom, znao sam je, i veli mi ona: "Joj, pa ja te odnekud znam..." I ja velim: "Pa da, iz *Fantoma*..." Sljedeći dan, sretnem je na gornjem katu, ispred lifta i pitam: "Pa kaj ti tu radiš?" Veli ona: "Ma, tu je nekakva audicija... Sigurno ja to neću proć..." Nisam ni znao da priča o izboru za urednika/urednicu... Ali ipak postane ona urednica... pa joj onda, kao urednici, soba bila na četvrtom katu, iznad radija na kojem sam tada radio, tako da sam je često sretao kad sam išao pišat. I svaki put me na tom putu za pišanje ili s pišanja ona pita: "Hoćeš na televiziju?" A ja sam se od te ideje grčevito branio jer mi je televizija bila antipatičan medij. Imao sam puno predrasuda, a kao i sve predrasude bilo je to ono tvrdoglavljenje koje sam maloprije spomenuo. Štoviše, još sam joj i non-stop tumačio zašto se ta televizija meni ne sviđa. Međutim, nađem se ja odjednom u nekoj vrsti finansijske krize, jer neke novine za koje sam radio nisu plaćale – a kako sam praznovjeran u onom nogometnom smislu: ako dobiješ loptu, moraš pucat na gol, a ako ne pucaš, onda ćeš dobiti gol – krenem ja na pišanje i, naravno, sretnem nju na hodniku. I opet me ona nagovara. I bude mi već neugodno pa procijedim: "Dobro. Sutra ću ti reći!" A samo smišljam kako da se izvučem i nadam se da sam kurtoaznošću zadovoljio praznovjerje i da sam završio tu priču. Jer nisam ni znao što bih ja na televiziji radio, nisam imao nikakvu ideju. Ali, vraga, priča se nastavi. Nazove me Domagoj Burić... i tako dalje. Ali to je samo jedan od sinkroniciteta koje sam, naučivši ih osvještavati, kasnije u životu naučio i prepoznati. Oni na određen način vode čovjeka. Život uvijek napravi prvi korak. Ali uvijek! I pazi, sinkronicitet nije bilo kakva slučajnost. Sinkronicitet je narušavanje uzročno-posljedičnog niza, ali tako da ima značenje za onoga koji gleda. Dakle, ključ je u riječi značenje. I uvijek je ključ u riječi – značenje. U kvantnoj se fizici ustanovilo da se čestica pojavi, pojednostavljeno rečeno, tek kad je netko gleda...

– Ma nije moguće – kažem po prvi put večeras. Ne kužim još da ću to kao papiga cijelu večer ponavljati.

– Moguće je, itekako! – kaže strogo Mišak, po prvi put večeras, isto ne kužeći da će to kao papiga cijelu večer ponavljati. – Ovakve priče mogu ljudima zvučati i šuplje i prazno, ali to ti je isključivo stvar iskustva. Zamisli čovjeka koji nikad nije osjetio bol... I pitaš ga: "Daj mi objasni bol. Kakav je to osjećaj?" Ma, izazivam svakoga tko nije osjetio bol da je opiše. Teško da će moći. Kužiš? Vlastito iskustvo ti je najvažnije što imaš. I kako onda da ja nekome tko nema ovakva iskustva kakva ja imam, objasnim svoja iskustva? Nikako. Ili kužiš ili ne kužiš. Ali to mi je zabavno...

Dan mrtvih je. Sjedimo u Kinoteci. Nisam bila u Kinoteci predugo. Sad mislim stalno dolaziti. Mišak mi objašnjavao još preko telefona: "Može Kinoteka? Volim Kinoteku. Tam se niš nije promijenilo već trideset godina. Čak ni konobarica..." Uglavnom, Dan mrtvih je. Isplanirala sam pričanje o smrti. Mislim, o čemu drugome na Dan mrtvih?

Sretan Božić svakomeeeeeeeeeeee! Sretan Božić svakomeeeee!²

– Dan mrtvih je – kažem. – Ajmo malo o smrti.

– O smrti se uvijek priča... Kad se priča o duhovima, priča se o smrti... – krene Mišak, ali ušuti.

– Da... Svi smo zvali duhove kao klinici... Ali smrt... Smrt je interesantna tema – forsiram.

2 Lijepa božićna pjesma

– Uuuu, to ti je zajeban sport. To zvanje duhova. Jako zajeban sport. I znaš zašto se ljudi mogu tak zaigrati? Baš zato kaj ne vjeruju. Kužiš? Misle da je to za igru. Ja ih nikad nisam zvao.

– **Ja jesam u osnovnoj školi. Javio se jedan s plantaže kave, pričao da mu je žena umrla od sušice, onda kćer isto, a on izgorio u požaru nakon dvije godine... Zvuči kao da je iz sapunice, ali onda još nije bilo toga na televiziji. Uglavnom, često smo to radile, Petra i ja... Sa čašom ili koncem i iglom. Ali, onda, jednom, zvala sam ih sama u svojoj sobi... I tu noć nestane mi mačka. Mislila sam da mi je to kazna. Cijelu noć sam se molila duhovima: "Vratite mi macu. Nikad vas više neću uznemiravati."**

– I vratila se?

– **Je. Pa sam prestala.**

– E vidiš, to ti je tvoja subjektivna stvarnost. Dogodilo se, ali ne možeš dokazati. Ljudi mi često govore takve stvari. Javljaju mi se na blog i tako... Nekad ih zamolim da mi detaljnije opišu što se dogodilo jer prikupljam takve priče... Nedavno mi se javila jedna jako zabrinuta mama. Rekla je da ne zna kome bi se obratila... Ali da njezin sin, odlikaš, potpuno suvisao dječak, već cijelu vječnost živi u strahu zato što vidi sjene. A ona gleda i ne vidi te sjene, iako zna da mali ne sere. I glupo joj je to ikome govoriti, ali vjeruje mu. Mislim, to je užasno, čovječe. On je u strahu od stvari koje vidi... Baš kao što i mačka ponekad vidi nešto što ti ne vidiš. I stvarno vidiš mačku kako maše šapom po zraku, pokušava nešto uloviti. Nešto što ti ne vidiš. To su entiteti. Bića koja možda nisu bića u našem smislu riječi. Poremećaj u sili, kako bi rekli u *Star Warsima*. To nekad osjećam poslije nekih emisija. Osjetim ponekad taj poremećaj u sili... Nezamjetljive sitnice. Osjetiš da se neka zbiva, a uopće nema nikakvog uzorka. Ali najupečatljivije iskustvo bilo mi je iskustvo neke žene koja je vidjela gmaza. Evo, u Planu B ste imali tekst o Davidu Ickeu... Frajer je totalno u pravu. Jest da mi je trebalo dvije godine da to shvatim... Javila mi se ta neka gospođa, obična građanka koja bi mogla biti svačija susjeda. Krajičkom oka sam je vidio na pumpi kako pocupkuje... I vidim, kreće prema meni. Priđe i kaže: "Oprostite, ovo je nevjerojatno... Ja sam, evo baš jučer, htjela nekako doći do vas – mailom, telefonom, svejedno – i evo sad vas sretnem na pumpi." Dakle, sinkronicitet na djelu. Pitam je: "Kaj je bilo?" Ona veli: "Pa jedna mi je prijateljica pričala o vašoj emisiji koja je bila nekidan o nekom čovjeku koji je pričao nešto o nekim gmazovima, vidio neke takve oblike, tako nešto." Kažem ja: "Da, bio je. Hoćete DVD?", jer obično me traže snimke emisija... A ona kaže: "To je nevjerojatno. Prije deset godina imala sam učitelja reikija, psihijatar je iz Čakovca, vidjela sam da je gmaz. I pitala sam ga: pa kako vi uđete u tramvaj?" I onda ona meni opiše situaciju o kakvoj sam tek kasnije čitao u Ickeovoj knjizi. To ti se zove kognitivna disonanca. Klasični primjer. Imaš nešto što su ti rekli da je tako, rekli su ti da takvi gmazovi ne postoje, ali se dogodi nešto što je u potpunosti suprotnosti s onim što ti govore, što te uče, kako te programiraju, i ti – na sekundu – vidiš tog gmaza, vidiš izvanzemaljca ili što god... Većina nas te detalje zaboravi, potisne i drži se onog ustaljenog naučenog i sigurnog obrasca.

– **Ma nije moguće – procijedim. Ma nije moguće, ključa mi mozak. Jednom riječju, to je nesporazum. Nesporazum između mene kao perceptivnog subjekta i stvarnosti. I on je dvojan – ili ja odbijam primijetiti nešto što u stvarnosti postoji, ili uvjeravam sebe da to zapravo ne postoji. Pa, znači, ja sebi uopće ne mogu vjerovati! Jer svi, dakle, baš svi, imamo percepciju s manom.**

– Moguće je, itekako! Programiraju nas... A ono što se sigurno može napraviti s nekom znanstvenom teorijom – to je da se dokaže da je kriva. Dakle, gotovo je nemoguće prikazati neku teoriju potpuno točnom. Zato i postoji taj Veliki prasak i taj darvinizam... Jer svaka paradigma i nije paradigma ako ne odgovara na ključna pitanja – kako je nastao svemir i kako je nastao čovjek. Na ta je pitanja odgovarala crkva prije 500 godina – Bog napravio i tako dalje... I ako ti ne znaš odgovor – onda dajesh bilo kakav. Pa makar to bio i Veliki prasak. Ma zamisli kako bi bilo da dođeš u školu i pitaš profesora: "Profesore, kako je nastao svemir? A kako je nastao čovjek?" I da ti on kaže: "Ne znam." Ti otvoriš enciklopediju i pogledaš, kad ono, prazno. Potpuno neprihvatljivo stanje. Kaj ne? Mora neka pisati! Ja ne mogu reći što se dogodilo i ne vjerujem da itko može. Pošteno govoreći, nitko zapravo ne zna kako je nastao svemir i kako je nastao čovjek. Enciklopedije bi na tom mjestu trebale biti prazne. Na kraju krajeva, ako danas u ovom trenutku imamo znanstvene spoznaje o tome da svijest može preskakati vrijeme i prostor, da možemo sad sjedeći ovdje vidjeti stvari na drugom kraju svijeta i u drugom vremenu, što se onda fantastičnije od toga uopće može reći?

Ma... Sretan Božić svakomeeeeeee! Sretan Božić svakome!³

– Odlučio sam napraviti zbirku intervjuja sa svim strancima koji su prošli kroz emisiju – nastavlja Mišak. – Neki su autori nekih teorija, neki znanstvenici. Baš me zanima što će se dogoditi kad ih sve stavim na hrpu. Hoće li biti sinergije, jer iz te moje zbirke proviruje sasvim drugačija slika svijeta. Zvat će se: *Kraj svijeta*. Ali sretan kraj svijeta. Zapravo, sretan kraj svijeta kakvog ste znali. Ako već gmazovi izokreću pozitivne stvari u negativne... a sve su izokrenuli, izokrenuti je i kraj svijeta. Kao što su izokrenuli i srce u znak ljubavi. A nije srce znak ljubavi! To je preuzeto od Egipćana, koji su tim simbolom označavali reptilsko srce. I sad za Valentinoovo svud oko nas lebde reptilska srca. Užas. Kao i broj 13, koji je zapravo sretan broj. Tako oni koriste i kraj svijeta kao nešto strašno. Taj Hollywood, taj Disney, svi oni žele to prikazati kao neki užas. Uglavnom, sve su te velike kompanije samo produžena ruka gmazovskog plana centralizacije svijeta. Radi se o širenju straha, pa kad se stvori globalni problem, onda trebaš i globalno rješenje za globalni problem, a onda moraš imati i globalnu državu i tako to ide.

– **Ma nije moguće. Gmazovi?**

– Trinaest krvnih loza vlada svijetom. Većina tih ljudi su rođaci. Kao što su, recimo, od 43 američka predsjednika, 32 direktni potomci Karla Velikog. I svi su oni rođaci. Mislim, zar se to uklapa u priču o demokraciji? Barack Obama je u desetom koljenu rođak Donalda Rumsfelda. I tu se nametalo pitanje čemu to inzistiranje na čuvanju krvi? David Icke se to pitao, on je izišao s tim... Putem krvi gmazovi uspijevaju obučiti i zadržati ljudski oblik. Nama su nevidljivi. Ali neki ih ipak vide. Kao što sam ti ispričao onaj slučaj s benzinske. Na sekundu ti se proširi perceptivni opseg i vidiš.

– **Ma nije moguće. Obama?**

Sretan Božić svakome! Sretan Božić svakomeeeee!⁴

3 Lijepa božićna pjesma kojom se siromašni građani podsjećaju na ovosezonsko iskrcavanje u šoping-centrima

4 LBP. Darivanje. Polarni medo. Crkva. Bankomat. Tarabljenje. Grijech. Bronhi – lakše se diše.

– Ne da je gmaz. Možda i nije, iako neki o tome imaju samosvijest. Gmazova ima vrlo malo. Zato oni i pokušavaju napraviti centraliziranu državu. Zato da bi mogli ljudima upravljati. Pravi gmazovski mozak, koji je drugačiji od ljudskog, imperativno razmišlja na taj teritorijalan, vladarski način. Oni povezuju vladanje i preživljavanje, dovode to u neki kontekst jer preživljavanje si moraju osigurati. A to je teško, nije ljude lako ukrotiti jer i mi imamo dio mozga koji se može nazvati gmazovski mozak, koji upravlja preživljavanjem, nalaženjem hrane, osvajanjem prostora, strahom, strahom od smrti, sviješću o hijerarhiji. A opet svaka naša misao, svaki osjećaj i namjera je energija. I to izmjerljiva. Znaš onaj pokus kad su meditacijom unijeli u kutijicu tri namjere – da mušice A rastu brže od mušica B, da se Ph vrijednost nečega poveća i ne znam što je treće... I onda su tu kutijicu poslali poštom u drugi laboratorij pa su onda rezultate uspoređivali. I stvarno su mušice A porasle veće i tako dalje i tako dalje. Dakle namjera, osjećaj, misao imaju energiju i ona je mjerljiva. Tako je i energija straha negativna i jaka, energija ljubavi pozitivna i snažna... Nešto čovjeku oduzima snagu, nešto mu je daje. A David Icke je inače bio sportski komentator, nešto poput Bože Sušeca, i kad je on izišao s tim, svi su mislili da je prolupao. Međutim, sve se to događa sad, prije svega kroz želju za globalnom, centraliziranom državom. Ista je priča i oko globalnog zatopljenja. Ono ne postoji. Zemlja se grije i hladi zbog Sunca. Grafikoni to pokazuju. To je totalno smiješno. Od 2001. se ne povećava temperatura. To su takve idiotarije. To je kreiranje globalnog problema da bi se imalo opravdanja za primjenu nekog globalnog rješenja. Sve će se, kao, riješiti ujedinjavanjem u globalnu državu. A o manipulacijskom svojstvu svih tih subliminalnih poruka da i ne govorim. Dakle, plan je stvaranje svjetske države koju će činiti Američka unija, Europska unija, Afrička unija i Azijska unija. Bit će jedna svjetska vlada i jedna valuta, jedna vojska koja, reklo bi se, nema razloga postojati budući da nema potencijalnog neprijatelja, ali kojoj bi svrha bila da straši vlastite građane... Vidjet ćeš, ide se prema tome, to se upravo događa. To ti se zove metoda malih koraka, metoda totalitarističkog šuljanja. A konačni cilj je da ti ugrade čip, i to još i ne protiv tvoje volje, nego ćeš ih moliti da ti ga ugrade. Centar zavjere je engleska kraljica.

Sretan Božić svakome! Sretan Božić svakomeeee! Ponoć je blizu, darovi stižu... Sretan Boooooožić svakooooome!⁵

– Ma nije moguće. Engleska kraljica?

– Moguće je, itekako... Ustvari, ti vidiš ono kaj su te naučili da vidiš. To su ti dogovorene stvarnosti. Gledao sam dokumentarac na Discoveryju... Frajeru su operirali oči nakon što je 40 godina bio slijep. Misliš da je išta vidio? Ništa nije vidio. Jer nije u mozgu imao izgrađenu bazu podataka. Gledaš mozgom, ne očima. To ti je dogovorena stvarnost. Recimo, priča mi frend da je bio na nekoj radionici. Podijelili ljude u dvije grupe i rekli jednima da prate zelenu loptu i zapisuju pogotke, a drugima da prate narančastu i zapisuju pogotke. Radilo se o košarci. Ovi, naravno, marljivo zapisivali jer je

5 Pa to je, dovraga, samo jedna lijepa božićna pjesma!

bilo natjecanje u pitanju – kao, koja grupa će biti bolja. Na kraju su ih pitali jesu li vidjeli nešto čudno. Samo jedna ženska je rekla da joj se učinilo da je vidjela majmunsku glavu. Svi pukli od smijeha. Onda kažu: “Dobro. A sad samo gledajte film. Ništa ne morate pratiti, zapisivati”. Kad usred filma, odjednom, na teren istrčava gorila i maše u kameru, krupni kadar, cijelu minutu skače frajer obučen u gorilu po cijelom ekranu. Nitko ga nije vidio. To ti je stvar percepcije. Njom se može lako manipulirati. Kužiš!? Samo je ta ženska vidjela majmunsku glavu, još su joj se i smijali. I to ti je tak. Sad David Icke viče: “Gorila je na terenu! Gorila je na terenu! Gorila je na terenu!” I nitko mu ne vjeruje.

Sretan Božić svakome! Sretan Božić svakomeeee!⁶

Sljedeći dan sjedim na Cvjetnom i brijem o Mišaku. Čini mi se da ga nisam baš impresionirala. Ali kvragu, pa zar sam trebala...? A možda i nije do mene. Čitam njegov blog, novi post: intervju s bradatim dječicom. Mišak kaže da mu je to jedini neuspjeli intervju, da ga je frajer smotao i pričao samo ono kaj je htio, a ne ono što je Mišak isplanirao da ovaj kaže. A baš je tako bilo i sinoć. Mozak mi je prokuhao i samo sam koji put procijedila: “Ma nije moguće.” A još i ona pjesma prebujne poetičnosti mi je stalno tamburala u glavi... fantomski ulijetala. I uopće nisam vodila priču. Priča mi pobjegla. Valjda mi je zato i rekao: “Autorizacija? Ne treba, hvala”.

I baš si nešto mislim kako će sad sinkronicitet odraditi ovaj problem, pa da mi se sve to s Mišakom, fantomima, gmazovima i subliminalnim porukama nekako bolje objasni, kad sretnem frenda veterinaru kome je sinkronicitet totalno svakodneva pojava.

– Gle, stara – objašnjava mi veterinar – to kaj nam rade, to ti je klasični brunda-sindrom. Kad zbog nečeg abdominalnoga kravi neka moraš prčkat po šupku, a ona je nemirna i ne da ti prčkat jer nisi bik, onda joj staviš brundu. U veterinarskoj terminologiji to ti je komad užeta s dva drvena kolčića koji kravici omotaš oko njuške i lagano zatežeš. Tek toliko da kravica stalno obraća pozornost i da se brine kaj buš joj uvalil sprijeda... A onda joj spraišiš do pazuha straga. Za to su potrebna dvojica jer kravin raspon je pogolem. Gurneš ruku u pakšu da osjetiš rogove maternice, tretiraš je k'o djevicu, sve fino prčkaš i prčkaš, i tak je pripremiš za osjemenjivanje. Naravno, to je bolno, ali njoj je najbitnije kaj joj se događa oko njuške. I to ti je to: gorila na terenu! Odnosno: koji faking gorila, brunda nam je oko nosa! Glavnina nam je već straga ušla, a uči će nam i sav jer nema ramena... gmaz jedan.

Svi smo mi preživači. Mi preživamo, a ovi nam otraga rade, rade i rade. Klub preživača... Ma nije moguće da smo tako nisko pali – tugaljivo svrši veterinar.

– Moguće je, itekako. Štoviše, to je sigurno – tužno ću i ja. Krene-mo... i sretnemo Djeda Mraza⁷. Visi s nekog izloga.

– Djed Mraz, a tek jedanaesti mjesec. Brundaju... brundaju – promrmlja veterinar, a promrmljotina mu ostane visjeti na bradi kao slina.

6 Centrifuga mozga subliminalnom porukom u obliku lijepo božićne pjesme i prekidač za gmazovski dio mozga

7 Bradata kokakola koja u goste dolazi sredinom prosinca